

[Kjærulff-Schmidt.]

tror om så forfærdelig mange andre ting, at det er målsætning, planlægning, programmer og styring, der løser menneskenes problemer, og det fører til, at redegørelsen på for mange punkter bærer præg af teori.

Jeg skal slutte med at sige, at jeg nu i dag som ved en række andre lejligheder har skitseret nogle hovedlinjer i det, der er fremskridtspartiets energipolitik. Jeg ved godt, at regeringen ikke ønsker at føre en sådan politik, fordi den harmonerer dårligt med de ønsker og ambitioner, som regeringen også har om statsstyring og statsplanlægning, men jeg vil benytte lejligheden til at henstille, at ministeren og embedsmændene i handelsministeriet i de kommende år tager med i betragtningerne ikke kun de synspunkter, som landets største parti har, men også de synspunkter, der har udbredelse andre steder i folketingsalen. Den fortsatte hæsblæsende og meget ambitiøse statsstyringslinje, som man har lagt, vil komme til at give meget store skuffelser, medens den linje, fremskridtspartiet og også andre har givet udtryk for, nok på længere sigt vil komme til at give færre økonomiske tilbageslag og færre skuffelser end den linje, der er lagt med handelsministerens redegørelse.

Karlskov Jensen (V):

Jeg vil gerne begynde med at takke handelsministeren, fordi vi har fået denne redegørelse. Dermed har ministeren imødekommet et ønske fra venstre, noget, vi i og for sig fik tilsagn om allerede under ministerens forgænger, hr. Per Hækkerup, men som på grund af valget blev uskudt.

Venstre er enig i de tre hovedformål for en dansk energipolitik, som regeringen har trukket op: det første er nødvendigheden af at reducere Danmarks sårbarhed i energiforsyningen, især den jo næsten totale afhængighed af importeret olie igennem opbygning af et flerstrengt energiforsyningssystem.

Jeg synes nok, at præsident Carters tale rørte ved noget væsentligt og gav en dyster baggrund også for de ting, som vi skal behandle i forbindelse med Danmarks energiforsyning. Det er klart, at vi ikke kan fortsætte, hverken her i landet eller globalt, med et olieforbrug af den størrelse, som vi har tillagt os, og at vi er nødt til at gribe ind og gøre det forholdtvis hurtigt.

Regeringen foreslår i redegørelsen, at oliean-

delen i vort samlede energiforbrug nedbringes fra nu 87 pct. til 48 pct. i 1995 igennem en omlægning til kul, naturgas, uran og vedvarende energikilder. Det spørgsmål, der melder sig for os, er, om energiplanens prognose for væksten i forbruget er realistisk. Hvis vi får den stigning i den samlede produktion, som vi ud fra beskæftigelsesmæssige og valutamæssige hensyn har så hårdt brug for, en 4, 5, 6 pct. om året, vil energiforbruget jo på det nærmeste fordobles frem til år 1995, og i så fald vil selv en nedbringelse af olieandelen til 48 pct. jo betyde, at det samlede olieforbrug vil være næsten på linje med det, som vi har haft i 1975 eller 1976. Kan vi få denne mængde? Er det sandsynligt, at vi har råd til at betale den, og tør vi basere det på, at vi kan få en sådan oliemængde til den tid?

En gennemlæsning af handelsministerens energipolitiske redegørelse gør det i øvrigt klart, at udformningen af regeringens energiplan forudsætter gennemførelse af en række beslutninger og foranstaltninger, som berører mange interesser og griber dybt ind på mange områder, og det kan næppe være anderledes. Men den efterlader hos mig også det indtryk, at regeringen lægger op til en langt større samfundsmæssig styring og statslig indblanding, end det er nødvendigt af hensyn til formålet. Jeg har lidt svært ved at frigøre mig fra den opfattelse, at regeringen søger at benytte energiproblemerne til at fremme politisk bestemte ønsker om en gradvis statslig overtagelse af hele energiforsyningen.

Venstre vil naturligvis være med til at gennemføre nødvendige indgreb, men vi vil være imod ethvert tilløb til formynderskab og statsindgreb, som ikke er veldokumenterede og afgørende nødvendige. Vi sætter således et spørgsmålstejn ved den tilslutningspligt til fjernvarme, naturgas osv. i bestemte geografiske områder, som ministeren nævner. Men jeg tænker navnlig på afsnittet om efterforskning og udnyttelse af danske energiressourcer: olie, naturgas og termisk energi. Ministeren understreger godt nok i redegørelsen det gode og konstruktive samarbejde, der er mellem A. P. Møller og myndighederne, men alligevel bliver konklusionen, at staten aktivt skal gå ind i borevirksomhed i første omgang i den norske og den engelske sokkel allerede nu med henblik på at erhverve sig viden og praktisk erfaring for senere at kunne overtage A. P. Møller-koncessionerne, når de fra 1981 og fremef-